

Reisverslag Observatiestage Fire Observers

Palm Beach County Fire Department, Palm Beach, Florida, USA

5-19 oktober 2011

FLORIDA: THE SUNSHINE STATE

Florida, ofwel de Sunshine State, ligt in het uiterste zuidoosten van de USA en heeft een subtropisch klimaat.

De naam is afgeleid van de Spaanse naam La Florida (De Bloemrijke), waarbij de klemtoon echter niet op de i maar op de o is komen te liggen. Veel gepensioneerde Amerikanen vestigen zich in Florida. De meest gesproken talen zijn Engels en Spaans. Het is zo'n 170.305 km² groot en de telling van 2010 gaf ongeveer 19 miljoen inwoners weer.

De buurstaten zijn Alabama en Georgia, in het Westen ligt Florida aan de Golf van Mexico en in het Oosten aan de Atlantische Oceaan.

Jacksonville is de grootste stad, Tallahassee is de hoofdstad.

Miami, waarnaar een groot deel van de bevolking uit het nabijgelegen Cuba gevlucht is en Orlando, bekend om zijn pretparken (o.a. Walt Disney World Resort), zijn andere grote steden.

De staat is vlak, de stranden zijn wit en het water helderblauw. Dankzij de hoge vochtigheidsgraad is de natuur er zeer mooi en de flora zeer groen.

In het Zuiden van het vasteland vinden we ondermeer de veen- en moerasgebieden, beter bekend als de Everglades. Overal in Florida, maar zeker hier, vinden we tal van speciale dieren terug zoals de alligator, de lamantijn, de zwarte beer, de poema, pelikanen, reigers, schildpadden, slangen,...

In de wateren van Florida leeft ook de grootste populatie zeekoeien (manatees). Dit komt omdat de wateren over het algemeen warm zijn. De populatie telt meer dan 3.000 van deze met uitsterven bedreigde dieren.

Nog iets lager, weg van het vasteland, zijn de Florida Keys de scheiding tussen de Atlantische Oceaan en de Golf van Mexico. Van deze ongeveer 1.700 eilandjes zijn er maar zo'n 50 bewoond. De Florida Keys zijn met elkaar verbonden door tientallen bruggen, en dit van ergens ten Zuiden van Miami tot het laatste eilandje, Key West. Key West zelf ligt op slechts 150 km van Cuba af.

Florida werd in 1513 door Juan Ponce de León ontdekt. Daarna verkenden andere ontdekkingsreizigers het gebied. Onder anderen waren dat Pánfilo de Narváez - in 1528 - en Hernando de Soto tussen 1539 en 1542. Daarna hebben nog vele anderen Florida verder verkend. In 1565 stichtte Pedro Menéndez de Avilés St-Augustine, de oudste nog bestaande permanente vestiging van Europese kolonisten in de VS. In 1586 ging Francis Drake naar Florida en verwoestte St-Augustine. In 1607 vestigden de Engelsen

zich in Virginia. Daardoor werden de Spanjaarden naar het zuidoosten 'geduwd'. Daarna trokken de Engelsen verder naar het zuiden en moesten de Spanjaarden het opgeven in 1763. De Engelsen verdeelden Florida in oost- en west-Florida. In 1783 viel het gebied weer in handen van de Spanjaarden, maar in 1819 werden de Spanjaarden door het Adams-Onísverdrag gedwongen Florida aan de V.S. te geven. Dat kwam omdat Andrew Jackson in 1818 Florida was binnengevallen. Toen kwamen er veel blanken in Florida wonen, die problemen kregen met de Indianen. Daardoor begon de Seminolenoorlog die van 1835 tot 1842 duurde. In 1845 werd Florida de 27ste staat van de V.S. Tijdens de burgeroorlog hoorde Florida bij het zuiden. Na de burgeroorlog werd Florida een welvarende staat. Het was pas na de Tweede Wereldoorlog dat de republikeinen steeds meer terrein wonnen. In 1966 werd voor de eerste keer een republikeinse Gouverneur benoemd.

In 1992 veroorzaakte de orkaan Andrew een enorme schade. Er vielen veel doden en 160.000 mensen raakten dakloos.

Florida is verdeeld in 67 counties. Aan het hoofd van de uitvoerende macht van de staat staat een gouverneur, die direct gekozen wordt door de kiesgerechtigden in de staat. In 2011 is Rick Scott verkozen tot gouverneur van de staat Florida.

Florida kent uitsluiting van het stemrecht voor het leven bij een strafrechtelijke veroordeling. Deze wet werd ingevoerd in 1868, kort na de afschaffing van de slavernij, om zoveel mogelijk Afro-Amerikanen weg te houden uit het kieslokaal. In de praktijk heeft door deze wet een derde van de zwarte bevolking van de staat geen kiesrecht. Deze regel geldt in nog zes Amerikaanse staten. Zoals elke staat wordt ook Florida in de Amerikaanse Senaat vertegenwoordigd door twee senatoren.

Er zijn tal van bezienswaardigheden in Florida. Deze gaan van het noordelijk gebied via de westkust naar de Everglades in het Zuiden. Aan de oostkust hebben we dan weer Daytona Beach, Orlando met de vele amusementsparken, het Kennedy Space Center op de lanceerbasis Cape Canaveral van de NASA, Miami, enz.

PALM BEACH COUNTY

Palm Beach County is de tweede grootste county van de staat Florida qua oppervlakte. Deze telt zo'n 2386 square miles, ofwel 6181 km².

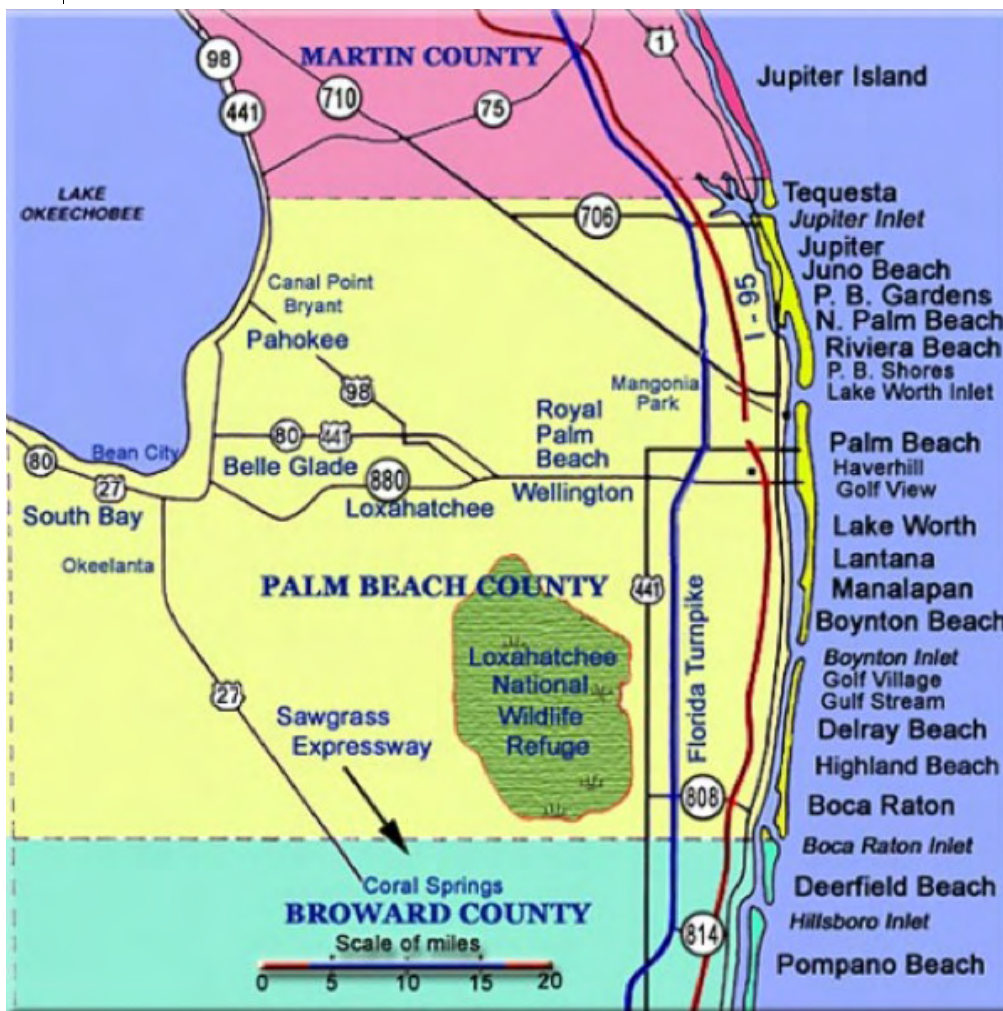
In 2010 stond het bewonersaantal op meer dan 1,3 miljoen mensen.

Qua bevolkingsdichtheid stond PBC hiermee op de derde plaats binnen de staat, en de 28ste in de VS.

Palm Beach County is één van de drie counties die de South Florida Metropolitan Area vormen. De oprichting ervan vond plaats in 1909, wat maakt dat het de tweede oudste county is van de omgeving.

De grootste stad én de hoofdstad van de county is West Palm Beach met zo'n 250.000 inwoners in en rond de stad. Boca Raton is de tweede grootste met zo'n 90.000 inwoners, gevolgd door Boynton Beach dat ongeveer 70.000 bewoners telt.

Met de rijke kuststeden zoals Palm Beach, Jupiter, Manalapan en Boca Raton binnen de countygrenzen, en het paardensportmekka Wellington en het golfparadijs Palm Beach Gardens, is PBC één van Florida's rijkste counties. In 2004 bedroeg het gemiddelde jaarinkomen zo'n \$ 45 000.

Woensdag 5 oktober 2011, dag 1, op weg naar Miami:

07.00 uur verzamelen op de luchthaven Zaventem, Starbucks is het herkenningspunt. Een onchristelijk tijdstip, maar allez, ruim tijd voor check-in. United Airlines 961 brengt ons naar Newark, vandaar transfer naar Fort Lauderdale met Continental. 8 + 3 uur vliegen, de bekende krapte in de vliegtuigstoelen, plotseling achterover klappende stoelleuningén vóór je, het is maar 3920 mijl, zo'n 6.300 km, niet zeuren.

16 Belgische en Nederlandse brandweermannen steken de plas over voor de zoveelste observatiestage van de Fire Observers, dit maal naar de "Sunshine State" Florida, Palm Beach County Fire Department is het doel. Het korpsmotto: when seconds count, count on us!

Om alvast te wennen aan het tropische klimaat in Florida waarschijnlijk, wordt de cabine van het vliegtuig danig onderkoeld. Ik zie mij in ieder geval genoodzaakt de dunne deken als omslagdoek aan te wenden, nog nooit vertoond!

Op Newark is de tijd van transfer zeer beperkt. Met de benodigde tijd voor de Homeland Security en het feit dat een paar lui nog een tweede boarding card moeten regelen, halen we de geplande vlucht naar Fort Lauderdale dus niet. Behoudens ik dan, in de veronderstelling dat er al de nodige aan boord zijn en de purser mededelend dat er nog een groep collega's aan komt, dus wat let mij? Ik ben dus de enige van de groep aan boord, de rest zal de volgende vlucht anderhalf uur later nemen.....

Het opstijgen van Newark levert een geweldig zicht op New York op, met name op Manhattan. Het is vanaf 11 km hoogte behoorlijk helder, de baai van Delaware is het volgende spectaculaire uitzicht. Na bijna 3 uur vliegen en opnieuw uitzichten vanaf de Atlantische Oceaan op de kustlijn is de bestemming bereikt. Inmiddels is het in

België/Nederland wel 22.30 uur in de avond, hier 16.30 uur, omschakelen dus en diner plus slapen flink uitstellen.

Om 18.30 uur arriveert de groep met de volgende vlucht. Op naar de huurwagens: twee maal een Dodge Caravan minivan en een grote Ford bus voor 14 personen.

Miami

De rit naar Miami verloopt snel, om 20.00 uur stormen de Fire Observers het hotel Indian Creek in Miami South Beach binnen. Een wat gedateerd hotel, maar wel grappig en best als je moet. Koffers wegzetten en de city in, diner bij een Cubaans restaurant. Eenvoudig en goed eten voor een goede prijs en: een koele Budweiser er bij. Ter

afsluiting nog even een rit en wandeling over de Ocean Drive. Monden vallen open, nekken worden verdraaid, opmerkingen volgen en dat alles op grond van de vele extravagante kleding, kortgerokte en hooggehakte dames, Hummers, vintage auto's, drukte, enzovoort. Mede na deze indrukken heerst vóór middernacht volledige stilte op de kamers, alle mannen snurken de nacht stuk.

Donderdag 6 oktober 2011, dag 2, de Everglades en Miami:

Ontbijt: kop koffie en aangeklede koekjes (pastries). Komt later op de dag wel goed, bij de lunch...

De eerste dag is, tegen de traditie van aanvangen stage in, een toeristische. Nu we toch in Miami zijn, eerst een tocht over de Everglades. Hoeven we later niet meer terug naar het zuiden te rijden.

We rijden dwars door de stad naar het westen. De contrasten zijn groot: de fraaie city, armoedige (Hispanic) en rijke buitenwijken, de stad houdt niet op. Naarmate we de Everglades naderen wordt het steeds wijdsder, er is nog maar één weg. We zien het resultaat van de regelmatig voorkomende bush fires, grote verzamelingen geblakerde stammen, zonder takken of bladeren. We stoppen bij het Everglades Safari Park voor een rit met een airboat, een drijvende platbodembadkuip met twee overmaatse ventilatoren en dito motoren, plaats voor 60 man en een gids, hoog op een stoel. De

uitgereikte oorproppen zijn niet overbodig, de motoren razen idioot hard. Het effect is wel dat de propellers de boot soepel over het water laten glijden, de gids weet de weg, zonder wegwijzers.

We zien schildpadden, alligators, mangrovebomen, vogels en veel gras en water. Het is een hele mooie tocht, toeristisch of niet, je moet dit gezien hebben.

Terug op het park krijgen we een demonstratie met alligators, de Amerikaanse versie van Steve Irwin geeft een inspirerende uitleg, loopt relaxed tussen de vervaarlijke dieren, roept ze zelfs naar hem toe, ze komen ook, hun snack halen. Mooi verhaal, maar of we nu op zijn advies ook als een alligator moeten gaan (over)leven?

Biltmore Hotel, Miami

We maken een tussenlanding bij Miccosukee Hotel & Games, een door indianen gedreven casino. Een prima en zeer uitgebreid lunchbuffet is ons deel, we eten er als alligators van. Terug naar het hotel om de koffers op te halen, gaan we door de sjeke wijken, langs het Biltmore hotel, via Coconut Grove, het Cemetery (uit de film van Michael Jackson), en nog één maal over de boulevard (Ocean Drive) van Miami Beach. Dit was "Miami at a glimpse".

Op naar Boca Raton, het Boca Raton Plaza Hotels & Suites.

Vrijdag 7 oktober 2011, dag 3, Palm Beach County Fire and Rescue:

Aanvang stage! Vertrek om 08.30 uur naar Headquarters, na een vlot ontbijt bij Denny's. HQ is een prachtige locatie, het gebouw is groot, nieuw sinds 4 jaar, zeer fraai en het omliggende terrein is immens. We worden hartelijk ontvangen, alle chiefs waar we mee te maken krijgen zijn aanwezig. Division Chief Peters geeft kort uitleg over de organisatie, onze faciliteiten en het weekprogramma. Na de indeling op de daarvoor beschikbare Stations worden we rondgeleid in het smaakvol ingerichte gebouw. Aan de muren en in de hal veel historie, trofeeën, gewonnen prijzen, spreuken, foto's en herinneringsschilden van de vele opleidingen. Dit alles straalt trots, eergevoel en motivatie uit.

Met de chiefs genieten we van een wel erg uitgebreid lunchbuffet. Vandaar worden we naar onze Stations gebracht. Ik kom terecht op Station 23, waar een engine, twee rescues, een district captain en district chief (DC) 10 huizen. Een gastvrije ontvangst valt mij ten deel, krijg een prima slaappleaats (bunk) in de door kastwanden gescheiden slaapzaal, met kast voor mijn spullen. De captain laat snel alle voertuigen en inventaris zien, de DC neemt mij verder op sleeptouw. Ik kan kiezen waar ik ook maar mee wil gaan, ik kan op elke call reageren.

Meteen al zit ik op de engine voor brand, de melding blijkt echter loos. Nog niet terug binnen, of ik zit in de rescue voor een gevallen oude vrouw. Het is op het gigantische seniorencomplex direct achter de Station, vanwege de vele uitrukken daar is achter de Station tegenwoordig een eigen toegangshek voor de brandweer. De vrouw lijkt een armluxatie te hebben, na stabilisatie brengen we haar naar het ziekenhuis. Ondertussen heeft de ploegkok een berg fantastische spareribs bereid, tijd voor dinner. Nadien neemt de DC mij mee voor een rondrit door hun wel erg grote verzorgingsgebied en nemen een kijkje in de Stations 33, 34 en 36. De rit wordt onderbroken door een call voor een "stabbing", een steekpartij. Een kerel heeft geprobeerd zichzelf om zeep te helpen door een mes in zijn buik te steken (of is het aandacht trekken, het was wel een klein mesje....?). Er zijn veel sheriffs ter plaatse, compleet met fiets op het rek achterop de auto. Eén heeft een vervaarlijke shotgun in de hand... Het slachtoffer wordt naar een baseballveld in de buurt gebracht voor verder transport met de Trauma Hawk, de heli. Reden: dan is hij sneller (zo'n 12 minuten) in het geschikte traumacentrum. Kosten van de rit rond 14.000 dollar en de man is echt niet verzekerd en kan dit nooit betalen..... We belanden ook bij een traffic accident: in een auto zit een dame met pijn in de borst door de autogordel. Ze kan zelf uitstappen, gaat op de brancard. Nauwelijks inzet van de brandweer, alleen wat "handjes". Na vele wijken, straten, huizen gezien te hebben komen we laat terug op Station 23. Er volgt nog een uitruk voor een oude vrouw in het wooncentrum Cypress Lake, die in huis niet meer kan opstaan van de vloer. Toegang van de woning door een sleutelkluisje naast de deur, de dame wordt opgehesen in haar rolstoel, gelijk naar bed gebracht, met de nodige lol. Deur weer op slot, incident meester.... Het echte brandweerwerk? De DC vertelt over de toename van de medical calls voor ouderen. Zogenaamde "snowbirds", dat zijn rijke ouderen uit het noorden, hebben hier een tweede huis, komen overwinteren en jagen de kosten van de gezondheidszorg op. Ik maak afspraken voor de nacht, klets nog wat af met de ploeg en stap toch nog aardig laat in bed. Slapen wordt moeilijk: het is koud, ik heb een erg dun dekje, er hangt een fan boven mijn hoofd die niet uit kan. De twee calls voor de rescue laat ik gaan.

Zaterdag 8 oktober 2011, dag 4, Palm Beach County Fire and Rescue:

Vóór zevenen word ik gewekt door een medical call voor de rescue en engine, ik besluit die te laten, even rustig wakker worden. Al gauw wordt dit verstoord door een oproep voor de DC voor een aangereden voetganger. Toch maar als een speer opstaan en mee met chief Caffney. Het is een lange aanrijroute en bij aankomst gaat het slachtoffer net naar een landingszone voor de Trauma Hawk. Als die landt, is het slachtoffer overleden, toch nog CPR proberend gaat hij de heli in. Later horen we dat hij het niet heeft gehaald. Op de terugweg gaan we nog even proletarisch tanken op Station 34, ik bekijk gelijk even de special OPS truck. Ik maak kennis met de nieuwe ploeg op Station 23, die een prima ontbijt aan het bereiden is.

In de loop van de ochtend ga ik met de rescue mee voor een vrouw bewusteloos in een busje voor gehandicaptenvervoer. Het gaat echt niet goed met de patiënt, ze is nauwelijks aanspreekbaar en in de rescue wordt ze geïntubeerd, krijgt ze infuus, medicijnen, e.d. Met spoed gaat het naar de IC.

We kunnen gelijk door naar een "sick person". Blijkt een broodmagere vrouw te zijn, die we naar het St. Mary's Hospital brengen. Ze heeft in geen 30 jaar een dokter gezien, al 2-3 weken niet gegeten, ze voelt zich nu ziek en wil naar het ziekenhuis..... De vrouw lijkt ongeneeslijk ziek en stervend.

's Middags hebben we een buitenbrand: bomen in brand. Een door de wind in de bomen lopende powerline is gebroken en heeft sluiting in een andere veroorzaakt, brand tot gevolg. Het is in een wijk met oude vrijstaande en verpauperde woningen. Er moet het nodige met de preconnect worden gesleept, over een rommelig terrein, waarvan een dikbuik-Billy ons opwacht.

Voor dinner wacht ons heerlijk geroosterd vlees, gourgette en puree. Helemaal geweldig.

In de avond zijn er verschillende medicals, waaronder een aangereden kindje, gelukkig valt dat mee, alleen een snee in haar voetje. Een jonge vrouw met astmatische problemen wordt voorzien van medicijnen en beademing naar het hospitaal gebracht.

Station 28, collega Ko, bericht:

Gisteren was het rustig maar vanmorgen zijn we opgeroepen voor een brand van een dubbele truck. Beide voertuigen zijn geheel uitgebrand. Na terugkomst volgde een 3-tal ems calls en hiervan moesten er 2 naar het hospital vervoerd worden.

Om 17.00 uur wordt de District Chief Guijn opgeroepen om te gaan kijken in Ibis (in West Palm Beach) waar Station 26 al vanaf 's morgens 08.30 uur stand by staat bij een inzet met explosieven, wat wij een "bommelding" noemen.

De FBI was ook betrokken en had het object al twee dagen in observatie.

Het volgende was aan de hand: een student van 18 jaar had eigenhandig explosieven gemaakt in zijn huis in de Ibis Golf and Country Club, een "gated community", een luxueus terrein met woningen van politici en professionele atleten, die soms meer dan 2 miljoen dollar kosten.

Bij aankomst was er een grote opkomst van de FBI- EOD (special team met Hazmat), politie- (Bomb Squad) en brandweerspecialisten. Ook een speciale eenheid (truck 17) van West Palm Beach FD stond stand by.

De teenager had een explosief ter grootte van een tennisbal gemaakt, die door een robot voorzichtig in een containertje werd geplaatst. Het was wel even schrikken toen het balletje een tiental centimeters neerviel, toen de robot uit de woning kwam. Stress alom, maar gelukkig viel het ding niet op de ontsteker.

Speciaal opgeleid personeel van de FBI-EOD heeft het explosief in een container geplaatst en deze is in een speciaal gemaakte aanhanger naar een onbekende afgelegen plaats en tot ontploffing gebracht. Al met al een inzet met een heleboel gedoe, die je niet dagelijks meemaakt.

Omstreeks 20.30 uur waren we terug op Station 28, een bijzondere ervaring rijker.

WPBF.COM

FBI Removes Bomb-Making Chemicals From Ibis Home
West Palm Beach Police Assist At Home In Exclusive Community

POSTED: 9:49 am EDT October 7, 2011
UPDATED: 11:53 pm EDT October 8, 2011

WEST PALM BEACH, Fla. -- FBI and bomb-squad officials removed potentially dangerous chemicals late Saturday night from a home at the Ibis Golf and Country Club where they'd spent more than 48 hours investigating.

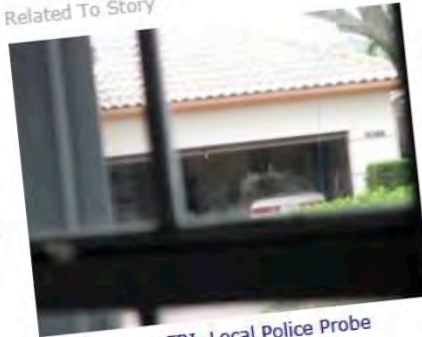
The chemicals were taken to an off-site location and detonated, WPBF 25 News' Randy Gyllenhaal reported. Now, investigators will shift their attention to figuring out why the bomb-making chemicals were there in the first place. An 18-year-old man who lives in the home is a possible suspect.

The gated Ibis community is home to a county sheriff, other local politicians and several professional athletes, and some homes there cost in excess of \$2 million, Gyllenhaal reported. Residents there told him the private area is usually quiet and peaceful.

"There were some explosives found in one of the homes, and houses immediately adjacent were evacuated," West Palm Beach Mayor Jeri Muoio said Saturday afternoon. She also said her administration is working with the FBI, and added that her neighbors didn't need to feel in danger.

"(Residents) should know they're safe," she said. "Experts are in charge. They know exactly what to do. They have experience with this. I live there. I feel totally safe."

Related To Story

Images: FBI, Local Police Probe Suspicious Substance At Ibis

Paul en Lucien berichten vanuit Station 57:

Na een betrekkelijk rustige nacht (slechts 3 oproepen) maken we deze morgen kennis met de nieuwe crew. Om 7.30 wordt de ploeg afgelost en kan de nieuwe dag beginnen. Het is ondertussen 9.30 en we hebben al enkele oproepen gehad: Een verkeersongeval op een van de drukke kruispunten niet ver van de kazerne en de ambulance had al enkele oproepen, voor vervoer naar het ziekenhuis. In de omgeving van de kazerne is er een heel blok, waar meestal gepensioneerde mensen wonen in wel erg riante villa's. Het is telkens weer een belevenis om achter de muren van deze "gated communities" te gaan kijken. Het belooft dit weekend regenachtig te worden, voor vanavond is een stevig regenfront aangekondigd.

Carl op Station 30 doet het volgende verhaal:

Op Station 30 huist een engine en een rescue, overdag komt er een tweede rescue bij. In totaal dus goed voor 6 man overdag en 3 's nachts. Het is een kleine maar aangename kazerne, temidden van een hoop gated communities met de allermooiste en allergrootste huizen ooit gezien! Daarnaast zijn er nog enkele drukke wegen en commerciële gebouwen.

Het gemiddelde aantal oproepen staat hier op zo'n 15 per shift. Deze zijn voornamelijk overdag, 's nachts kunnen we rustig slapen. De crew van gisteren was zeer goed! Toffe mensen allemaal die me direct lieten thuis voelen. Ook vandaag zijn 't zeer toffe gasten. 't Is zo'n beetje de fun crew want we steken hier wat uit! Dat was gisteren niet anders. Sinds gisteravond 17h00 tot 21h00 reden we zo'n 5 keer uit, allen voor medische oproepen, het ene al wat deftiger dan het andere. Deze nacht niets, wat ons dus een zalige nachtrust gaf.

Deze ochtend, na het bekende ochtendritueel van koffie, inventaris en een nieuwe voorstelling aan een nieuwe ploeg gingen we op zoek naar een ontbijt. Gewoon met de autopomp wat gaan rondrijden hier en daar, dan opeens ergens aan een "bakkerij" even stoppen om wat broodjes en koekjes op te halen. Nadien gingen we dan naar de winkel achter boodschappen voor het avondmaal. De rest van de voormiddag werd dan gevuld met oefenen. Zo trokken we naar een nieuwe wijk waar nog geen hydrantennetwerk is, hier moet het water dus uit de rivieren en meren komen. Een oefening in aanzuigen op open water dus. En ja, waar is de plek van een Korporaal dan...? Inderdaad, aan het pomppaneel. En ik maar draaien en trekken en duwen en al aan die hendels...! Na de lunch was het even tijd voor een middagdutje, gevolgd met de eerste oproep van de dag. Aangezien de regen zich hier heeft aangezet, hebben we ons ondertussen gezellig in de zetels genesteld, met de TV op football! Binnen een halfuurtje beginnen we aan 't eten, chicken teriyaki met een "Amerikaans ijsje" als dessert.

En Eric meldt vanaf Station 19, helemaal in het noorden van het verzorgingsgebied:

Na binnenkomst en de rondleiding op de Station en de equipment was het aan de captain om me de rest van de Stations van Battalion 1 te laten zien. Omstreeks 22.00u waren we terug met tussendoor een medical call. De nacht is rustig verlopen met twee oproepen (medisch) voor rescue 19. Een bloedende man na operatie en een dronken man in ondergoed die wilde inbreken in zijn eigen woning. Deze laatste was al geboeid bij aankomst. Daarna een oproep voor het gehele circus: engine 19, rescue 19 en special OPS 19 voor een dieselspil op de Florida turnpike (tolweg). Een vrachtauto was

op de middenberm geklapt en vervolgens over de weg in de berm geschaard.

De zaterdagmiddag was rustig, een paar oproepen voor rescue 19 en een bosbrand voor de "brush 19". Dit bleek bij aankomst een palmboom te zijn waarin twee stroomdraden tegen elkaar aan het vonken waren. De "power company" loste dit verder op.

Larry heeft op Station 33 een wel erg bijzondere ervaring:

Onderweg op de engine komt er een oproep voor inzet in de gevangenis: vrouw met een mogelijk epileptische aanval. Bij aankomst ziet de bemanning dat de vrouw zwanger is en de bevalling is begonnen. Moeder en dochter doorstaan het allemaal prima, Larry maakt voor het eerst een geboorte mee ("man, wat geeft dat een rommel...") en heeft nu heel uniek een pleegdochter in de gevangenis. Althans, dat houden we er de komende weken in!

Wat mij vandaag opvalt bij de medical calls:

- Ze trekken alles uit de kast, doen alles om een leven te redden: veel voertuigen, medische materialen, een heli, enz.
- Dat optreden is misschien wat in strijd met het beeld in Europa van de Amerikanen: overal ter wereld in gevecht, mensenlevens tellen in gevechten niet, collateral damage moet kunnen, part of the game.
- Rond de medische inzet is veel lawaai: voertuigdeuren gaan met een klap dicht (patiënt binnen), de treeplank wordt met een vreselijke klap neergegooid, de radio schalt overal tussendoor, ook bij uitvragen patiënt, enz.
- Terwijl ze met een patiënt bezig zijn, worden ook grappen en opmerkingen gemaakt, intussen ook met de patiënt communicerend.
- Ze gebruiken heel veel materialen, de ambulance is daarna één grote prullenbak.
- In het ziekenhuis weten ze de weg, ze pakken lakens, handdoeken, drankjes, enz.
- Maar: de patiënt wordt wel met respect en aandacht geholpen.

Wat mij vandaag met deze ploeg ook opvalt:

- De mannen (vandaag geen vrouwen) zijn zeer luidruchtig.
- Veel, heel veel ronkende taal, het "F-woord" zit haast in elke zin.
- We lachen ons een breuk, dat wel.
- Het eten is een apart verhaal: een ieder schept op, ploft neer en begint te eten. Geen gezamenlijke start, geen gebed (de USA zo gelovig?). Het corvee begint gewoon als er nog iemand zit te eten.

De rescue truck:

- Het is een vrachtwagenchassis, met alle voor- en nadelen van dien: snel, krachtig, ruim, maar ook heel veel lawaai, stugge vering, oncomfortabel. Gemaakt voor snelheid en plaats voor 4 man, niet voor luxe vervoer van een patiënt.
- Het rijden over road bumps (drempels) is een ellende: remmen, twee maal een harde bonk en weer optrekken.
- De airco achterin staat op volle kracht, patiënten krijgen het koud en liggen te rillen.
- Vanwege het lawaai van de motor, airco en radio praat de bemanning erg luid met elkaar, over de patiënt heen.
- Overal, ook bij de ziekenhuizen, blijft de motor aan en staat het voertuig te razen en te stinken.

De voorspelde zware regen en wind is niet overal verschenen. Het gebied is zo uitgestrekt, dat sommige Stations er wel en sommige helemaal geen last mee hebben gehad.

Zondag 9 oktober 2011, dag 5, Palm Beach County Fire and Rescue en een middag uit:

De nacht laat ik twee rescue calls voorbij gaan en slaap de hele nacht door. Ik maak kennis met een nieuwe ploeg en zoek de district captain en chief ook even op. Tussen de afgaande en opkomende ploeg is een hoop commotie over de grote plasma-TV die geen beeld meer geeft. De nieuwe ploeg denkt dat de vorige een geintje flikt en er gaat heel wat over en weer. Iedereen trekt aan draden, drukt op knoppen, bemoeit zich er mee, doet maar wat. Maar er komt geen beeld, alleen geluid. Dat blijft dus aan, kunnen ze toch nog wat van het football volgen.... De ploeg gaat boodschappen doen en ik raak in gesprek met DC Eaton over opschaling, incidentmanagement, commandostructuren, functies, enz.

We zitten nog niet aan tafel met het ontbijt of het gesprek blijft over de tv en mogelijke "daders" gaan. Het ding is 4 jaar oud, staat 24 uur aan en wordt gemarteld met films, games en zo, geen wonder dus dat hij nu al kapot is? Plots vliegt het ding in de brand, er komt rook uit, een paar minuten later is het toestel total loss. Even later zijn driftige telefoongesprekken met de andere ploegen het gevolg, er moet echt een nieuwe (en grote) komen. Als we niet in de Station waren geweest om in te grijpen zou de boel behoorlijk zwart zijn geworden! Het meest interessante en mooiste waren de discussies en telefoontjes met andere ploegen die volgden. Ik heb veel nieuwe ronkende taal geleerd.....

Daarna wordt net zo lang gerommeld tot de kleine tv uit de pc-ruimte is verplaatst en aan de beugel van de grote hangt. Op scherp, dat wel.

Een medical call brengt ons naar een trailerpark waar een vrouwtje van 72, die er uit ziet als 90, het benauwd heeft, pijn op de borst en in haar nek. Ze murmelt aan één stuk door en ze wil per sé naar het JFK-hospital, 25 km verder. De medics worden niet veel wijzer van deze dame, het is een lange rit naar JFK met nog meer onduidelijk gemurmel en we zijn blij als we haar hebben afgeleverd.

Verder nog een medical voor een gevallen vrouw met mogelijk een armfractuur, wat een verstuite pols en beschadigde knie blijkt te zijn. De dame, met overigens zwaar Russisch accent, wordt verbonden en op transport in een opgeroepen particuliere ambulance gezet.

De middag is gereserveerd voor een gezamenlijk tochtje van alle Fire Observers naar het noorden: Jupiter Lighthouse en seersight.

Paul Vanlook heeft ontweningsverschijnselen: al dagen geen icecream gehad, dus we belanden met ons allen in de Dairy Queen. Dineren doen we samen met een aantal chiefs als gasten van de FD bij Duffy's Sports Grill, een grappig ingericht "sportrestaurant" met prima eten.

Rond 8 uur in de avond ben ik terug en kan gelijk mee op de engine voor een traffic accident: een dronken Mexicaan is achterop een truck geklapt. Allebei de airbags af, geen gewonden. Aan mij wordt gevraagd of ik Spaans spreek. Ik zeg dat ik alleen twee bier kan bestellen en roep "dos cervesa, por favor" en de Mex steekt 7 vingers op.... echt te veel gedronken dus. Thanks Henry, so it's 7 beer, nice. De sheriff komt er bij, maar lijkt weinig zin te hebben in het geval. Hij probeert de zaak af te schuiven op de FHP, de Florida Highway Patrol (State Troopers), die naast de snelweg ook een deel er naast hebben.

Verder op de avond nog een paar medical calls, de nacht heerlijk geslapen.

Eric beleeft een "rough night" op Station 19:

Na de uitstap en het etentje met de groep en diverse officieren was ik rond 21.00 uur terug in de post. Niet lang daarna volgt een medische oproep voor rescue 19: een oudere vrouw die gevallen was, wordt door ons vervoerd naar het lokale ziekenhuis van Jupiter. Onderweg worden we geconfronteerd met een autobrand. Enkele mensen doen ons stoppen en vertellen dat er nog twee mensen in het voertuig zitten. De patiënt achter gelaten in de rescue, direct opgeschaald en op zoek naar de beschikbare middelen in de veredelde ambulance (twee brandblussers en een hooligan tool) . Gewapend met deze tools op het brandend voertuig af, waar inderdaad twee mensen in

zitten en wat brandt als een fakkel. Alle blussers worden leeg gemaakt om de mensen zo goed mogelijk te beschermen tot er water is van engine 19. In de snelheid worden ook blussers van de politiewagens gepakt. Engine 19 is binnen een paar minuten ter plaatse, maar geloof me, dit zijn de langste minuten die je kunt meemaken.

Het voertuig was met hoge snelheid diverse keren over de kop gegaan, waardoor het dak ongeveer ter hoogte van de bovenkant portier zat. Dus ook het dak moest er worden afgeknipt voor de bevrijding. Kortom, een gecompliceerd ongeval met brand. Eén persoon overleed ter plaatse en de ander vocht nog voor zijn leven.

De volgende dag reppen de media over heldhaftige cops dank zij wie de mensen gered zijn door snelle inzet van blustoestellen door .... de politie. Een sergeant staat dit zelfs glashard voor de camera's te beweren.

Een paar uur later weer een oproep voor een verkeersongeval op de Florida turnpike. Eenzijdig en geen gewonden. Al met al is een paar uur slaap ergens vandaag wel te vinden hoop ik. Zo niet dan slapen we later thuis wel.

Maandag 10 oktober 2011, dag 6, Palm Beach County Fire and Rescue:

Zonder ontbijt begint de dag met een traffic accident: een Ford Cobra is achterop een truck gereden. Het was een behoorlijke klap, beide airbags van de Cobra zijn afgegaan, er is veel schade. In de truck zit een vrouw die ze met rugklachten zelf (!) laten uitstappen en op de brancard laten gaan liggen.

Uit nieuwsgierigheid ga ik mee op de engine voor een "public assistance". Het blijkt de klassieke brandweerklus: kat uit de boom halen. Maar hier is dat geen gewone Europese rechte boom, het is een in elkaar gedraaide en moeilijk bereikbare boom met

hinderlijke en gemene palmbladen. Locatie: een wat de mannen gekscherend “mobile home estate” noemen: een onooglijk woonoord met voornamelijk mensen van Cuba, Mexico, Guatamala, whatever. Zelfs de US-vlag hangt er in flarden bij. Na de nodige capriolen lukt het de captain het mormel te pakken, er een paar krassen in zijn gezicht aan over houdend.

Met de lunch (ieder voor zich gekocht in de supermarkt, met de nadruk op super) terug op de Station tref ik de halve politiemacht etend aan in de dayroom, de samenwerking met de politie is goed hier.

's Middags mee met een een medical call: person can't get up, weer op het seniorencomplex achter ons. Een behoorlijk “vette”kerel van 71 jaar lukt het niet om van de vloer op te staan. De ploeg treedt op als hijskraan en zal de man in zijn stoel zetten. Terwijl de -ik schat- 150 kilo omhoog wordt getrokken, laat de dikke een “fart”. Ik zie gelijk een ploeglid de hoek in duiken, die houdt het niet meer..... De dikke vindt het prima zo, laat mij maar in mijn stoel, niets ziekenhuis.

Een call later ga ik niet mee naar hetzelfde adres. Maar goed ook, want het verhaal waar de ploeg mee terugkomt is om te gieren van de lach, maar ik wil het niet meemaken. Deze keer was meneer weer niet goed geworden, had zijn broek vol gekakt en toen de ploeg hem omhoog trok, zat ineens alles onder. Ik hoor een horrorscenario dat ik hier niet zal herhalen, maar gelachen dat we hebben.

Ik sla diverse medical calls over en geniet rustig van het diner met worsten, knoflookbrood, paprika, uien, bonen.

Uit nieuwsgierigheid ga ik begin van de avond weer mee naar een medical call. Een kerel, dakloos, 24 jaar, volkomen getikt, kan niet meer piesen door een zwelling. In de rescue is de vraag “can we see it” en wat zich hierna afspeelt, kan ik beter niet opschrijven en het beste omschrijven als een Jackass Movie. We liggen slap van de lach op de vloer van de rescue, we horen de driver door het tussenschot (die ziet en hoort alles via een schermpje) bulderen, als we het plasorgaan van de “fruitcake” aanschouwen en het verhaal er bij horen. In het ziekenhuis (daar weten ze via radiocontact al wat er aan komt) is min of meer sprake van een ontvangstcomité, met een zekere grijns op hun gezicht. De arts heeft erg veel moeite zijn gezicht in een

professionele plooi te houden. We moeten wel even wachten met onze bijzondere klant, want de gang staat vol met politie en collega's van West Palm Beach. Die hebben net een geboeide en door politieoptreden gewonde bewusteloze kamerolifant binnen gebracht. Die wilde vechten met de popo en had verloren. Als zijn boeien worden afgedaan, wordt hij eerst op verschillende plekken vastgebonden aan het bed.

Later op de avond gaan we er uit voor een "medisch alarm", een 82-jarige vrouw heeft haar alarm ingedrukt, maar geeft geen antwoord. We raken binnen via een raam en vinden haar op de grond in de slaapkamer, helemaal versuft. De hele witte tegelvloer zit onder het bloed. Blijkt (later) dat ze een slaapmiddel gebruikt, daardoor dizzy is geworden, is gevallen en met haar hoofd de bedrand heeft geraakt. Ze heeft een flinke hoofdwond. Onderweg naar het ziekenhuis neemt de ploeg haar op een nette manier in de maling als ze steeds dezelfde vraag stelt. De vrouw jammert maar dat ze in New York had moeten blijven. Met alle oudjes in gedachten die zoveel uitrukken veroorzaken met al die medische ongemakken doet een firefighter spontaan uitroepen: why don't you go back to New York and take some of your friends with you?" Ondanks al dat bloed wordt het nog een "gezellige" rit.

De nacht houd ik het rustig en de wekker roept om 06.30 uur. Vanaf 07.30 uur moet ik rekenen op opgehaald worden voor het dagprogramma.

Dinsdag 11 oktober 2011, dag 7, Palm Beach County Fire and Rescue, bezoek aan de Dispatch, de Traumahawk en het trainingscentrum:

We verzamelen vandaag aan HQ en brengen eerst een bezoek aan het Emergency Operations Centre (EOC), een hurricaneproof gebouw waar de alarmcentrale (dispatch) en crisiscentrum zijn ondergebracht. De inrichting, technieken, voorzieningen, het is allemaal behoorlijk indrukwekkend, ook herkenbaar vanuit onze eigen situatie (in Nederland).

We rijden door naar het onderkomen van de Trauma Hawk. Twee Sikorsky S-76C helicopters, een grote hangaar, kantoren, lesruimte, 24-uursverblijven maken daar deel van uit. We kunnen juist getuige zijn van het vertrek voor vervoer van een patiënt naar het noorden van Florida. Het bijzondere aan deze heli is, dat de motoren kunnen starten, warmdraaien en aan kunnen blijven bij start en landing, omdat de rotor stil blijft staan totdat inzet nodig is. Dit maakt de heli veiliger bij direct benaderen.

Na de lunch verblijven we de middag op het Training Centre bij HQ. We krijgen uitleg over alle inrichting en voorzieningen en ons wordt een demonstratie "extrication" gegeven door de mensen van de Heavy Rescue van Station 34.

Tenslotte lopen we nog even langs de videoafdeling in HQ: die hebben dus een complete studio, heel veel apparatuur en produceren alles zelf. Imposant!
Op Station 23 terug staat mij een uitstekend diner te wachten: taco's met rijst, bonen, sla, tomaat, uien, en hertenvleesgehakt. Eén van de ploegleden is gaan jagen en had te veel aan zijn buit.....
's Avonds rij ik nog mee met een paar medical calls.

Carl beleeft vanuit Station 30 een bijzondere nacht:

Ik breng de nacht niet door in de Station... Dankzij Chief Anderson, de Chief die verantwoordelijk is voor de Special Operations, kon ik een nachtje meedraaien op de heli van de politie. Een zeer interessant bezoek!

Ik kreeg eerst een rondleiding van de post op de luchthaven, net naast de gebouwen van de Traumahawk. Daarna wat uitleg over de toestellen en ook een veiligheidsbriefing. Na de gewone briefing kreeg ik dan mijn helm, uitgerust met Night Vision Goggles en al en gingen we de lucht in. We deden een patrouillevlucht van zo'n twee uur en tijdens deze vlucht werd tweemaal onze bijstand gevraagd. De eerste keer was voor een geplande arrestatie met het SWAT-team, de tweede keer was het voor een inbraak.

Na de vlucht kreeg ik nog een filmpje te zien over de dienst en de werking ervan. Niet veel later ging de scramble-bel en begon iedereen te lopen. De heli werd opgestart en 4 minuten later hingen we in de lucht, op weg naar een achtervolging. Om 05.00 uur 's

ochtends ben ik dan uiteindelijk terug naar de Station gereden om nog een uurtje slaap te pakken alvorens mij klaar te maken voor de nieuwe dag.

Woensdag 12 oktober 2011, dag 8, Palm Beach County Fire and Rescue, bezoek aan de luchthaven en het buitengebied, Lake Okeechobee:

De nacht prima geslapen, mij niets aangetrokken van die ene medical call. Maar om 05.45 uur gaat het alarm voor een traffic accident. We zitten net in de engine, of de inzet wordt geannuleerd. Toch maar een uurtje terug naar bed.

We verzamelen weer op HQ en hebben een ontmoeting met Fire Chief Steve Jerauld en zijn staf. Er worden beleefdheden en cadeaus uitgewisseld.

Vervolgens is een bezoek aan het Airport Fire Station aan de beurt. Dit specialistische team is ook gewoon onderdeel van Palm Beach County Fire and Rescue. We krijgen een rondleiding, bekijken het materieel en rijden een stuk mee met de 5 crashtenders naar de oefenbaan voor een demonstratie. Ze zitten goed in het materieel daar: 3 stuks E-One Titan HPR en 2 stuks bijna nieuwe Oshkosh Striker. Verder wat ondersteunende voertuigen en een prachtige rescue, tevens voorzien van een eigen pomp en watertank.

Weer genieten we van een chinees lunchbuffet en de reis gaat verder naar Bataillon 7, de Stations 73 en 72, ver weg naar het westen, bij Lake Okeechobee. We rijden langs uitgestrekte suikerrietvelden, akkers, waterlopen en soms een hele grote farm en energiecentrale. We eindigen bij Station 73, waar de grootste laddertruck van de county staat (77 feet met monitor, pomp, watertank) en waarvan we met de airboat vertrekken naar de botenhelling voor een tochtje. Chief Burroughs, een oudgediende in het gebied met een prachtig accent, begeleidt ons. Terwijl de eerste drie collega's meegaan het water op, gaan wij naar Station 72 en ontmoeten elkaar in de Outpost, een leuke kroeg, nieuw gebouwd na de laatste verwoestende hurricane. De airboat-ride gaat helaas niet verder als de motor onderweg startproblemen heeft door een lege accu. Als de boot eindelijk terugkomt, is het al zo laat dat we snel vertrekken richting HQ. Jammer, alhoewel toch een interessante middag.

Chief Bill Peters vertelt over de alligators:

- Het zijn zeer intelligente dieren, ze hebben alles in de gaten en kunnen prima samenwerken.
- In principe zijn ze niet agressief, wél als ze nesten hebben of honger en als je ze uitdaagt.
- Wat gevaarlijk is bij een confrontatie: als er eentje vóór je zit, sluipt de ander geruisloos om en valt je van achteren aan.
- Vergis je niet in hun snelheid: recht vooruit kan die tot 30 km/uur gaan!
- Ze pakken plots een prooi en trekken die onder water om te verdrinken. Zo is er het verhaal van de jachthond, voorzien van een gps-zender om de buit te traceren. De hond was onvindbaar en na lang zoeken pikte men een signaal op. Het enige wat op de aangegeven locatie werd gevonden, was een alligator.
- Als voor een drenkeling duikers nodig zijn, is de sheriff er bij met een "high power rifle" om nieuwsgierige alligators af te schieten.
- Ze zitten overal, zelfs in het meer achter HQ zat er steeds een.
- Alligatorvlees is erg lekker.....

Chief Burroughs vertelt over de omgeving:

- De zwarte grond die je hier ziet, bestaat uit organisch materiaal, die oplost. Het is een overblijfsel van de moerassen en zeer vruchtbaar.
- Probleem is wel dat deze grond slap is, je kunt er niet zo maar op bouwen, Station 72 wordt nu net nieuw gebouwd en er is 4 meter grond afgegraven voordat men stevige bodem tegenkwam. Doorgaans moet hier worden geheid.
- Hier wordt vooral suikerriet geteeld (sugar cane). Vroeger was de oogst geheel handwerk en daarvoor waren veel mensen van Cuba, Jamaica en zo in dienst. Nu gebeurt het machinaal, maar de gastarbeiders zijn blijven hangen. Vandaar de hele slechte wijken hier.
- De Stations 72 en 73 zijn de enige in dit hele gebied. Als 72 en 73 zijn ingezet, moet een engine vanuit de stad er naar toe voor de paraatheid. Dan zijn de mannen behoorlijk "pissed off" vanwege de erg lange rit in de niet zo comfortabele engine.
- Station 72 staat nu nog in erbarmelijke staat in een slechte wijk, die ze een "war zone" noemen. De chieft: heb je de film "Black Hawk Down" gezien? Die is hier opgenomen, het is net Mogadishu.....

Ik ben net op tijd terug in Station 23 voor een overheerlijk diner: geroosterde kiprepen, pasta, sla en een zalige en pittige roomsaus.

's Avonds rij ik mee met een medical call: een oude demente man kan niet opstaan, zijn vrouw lukt het niet hem te helpen. De mannen met de grote mond (in de Station) doen hun werk (maar je had ze eens moeten horen in de rescue onderweg), trekken de man zelfs een schone luier aan en brengen hem naar bed. Ook dat is hier brandweerwerk, ik blijf mij verbazen.

Donderdag 13 oktober 2011, dag 9, Palm Beach County Fire and Rescue, bezoek aan de Maintenance Facilities:

De nacht ga ik nog een medical call mee. We komen bij een jonge negerin, die zich erg zorgen maakt over haar 3,5 maand oude baby'tje, het hummeltje zou slecht ademhalen. Het destijds 13 weken te vroeg geboren kindje was evenwel levendig, deed de harten van die ruwe bonken smelten, maar mankeerde eigenlijk niets. De onervaren en

overbezorgde moeder vond het maar raar als het kindje spuwde en dan geen adem haalde....

De ochtend van deze stralende en zeer hete dag wordt besteed aan een rondleiding bij de maintenance and support services en de magazijnen. Het geheel is imposant: een budget van 75 miljoen voorziet in de zorg voor 75 fire stations. Er zijn grote werkplaatsen, vele voertuigen staan met de motorkap open, we komen langs de afdelingen voor radiocommunicatie, adembescherming, mobiele dataterminals, enzovoort. De voorraden zijn groot, je kunt het zo gek niet bedenken of het ligt wel in de magazijnen. De gebouwen zijn hurricaneproof en kunnen het qua voorraden een paar dagen uithouden.

Nadien bezoeken we de Uniformshop en de IAFF Local 2928, waar de liefhebbers weer aan hun trekken komen voor het aankopen van de bekende t-shirts en zo.

De dag buiten de stations wordt afgesloten met een bezoek aan een immense shopping mall in Wellington, voor zowel de foodcourt (lunchtime!) en het doen van aankopen, de liefhebbers zijn opnieuw aan zet.....

Het diner op Station 23 is een hele makkelijke: we bestellen bij Duffy's en gaan het halen, tegen een speciale brandweerprijs, zonder daar om te vragen. Ik ga nog mee met een medical call voor een epilepsiepatiënt en kom terecht in een armoedige buurt waar negro's met veel bij elkaar wonen. De patiënt wil niet meewerken en uiteindelijk blijft het daarbij. Al rondkijkend in de woning zie ik achterstallig onderhoud, rommel, maar wel een flatscreen, bier en een computer.....

Een volgende medical call betekent het transport van een niet goed geworden man van 88 naar het Wellington hospital. Hij zit op bed, kan niet opstaan, moppert de hele boel bij

elkaar en heeft een typisch Amerikaanse omvang. De koeling staat uit in de afgesloten woning en het is er 33 graden (C). We vervoeren deze 150 kilo blubber naar het ziekenhuis, de brancard kraakt in al zijn voegen. De mopperkont maakt in de rescue nog een statement: "He, what piece of junk are you driving", als het comfort van de rescue hem niet zo bevalt. Sir, that ain't nice to say, is het korzelige antwoord. Een zuurstofkapje op zijn snuit maakt het allemaal wat rustiger daar achterin.

's Avonds is het inpakken en klaar maken voor vertrek de volgende dag. Nog wat laatste gesprekken en een fantastische stage zit er op.

Meer info over Palm Beach County Fire and Rescue: zie
<http://www.pbcgov.com/fire/>

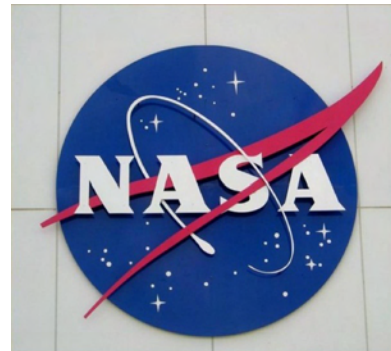
Impressie inzet zolderbrand Station 57

Vrijdag 14 oktober 2011, dag 10, einde stage, op naar Kennedy Space Centre:

Einde van de ride-along week. Hebben we alles, handjes schudden, adressen uitwisselen en bedanken voor de gastvrijheid en openheid.

We verzamelen aan Station 33 en gaan nog één maal (?) op de foto in Palm Beach, vóór de antieke laddertruck. Eenmaal een klein uur onderweg naar het noorden stoppen we voor een gezamenlijk ontbijt bij een Cracker Barrel om verder te reizen naar Kennedy Space Centre op Cape Canaveral, zie <http://www.kennedyspacecenter.com/>. Mijn hemel, wat is dat een groot terrein, een heel groot terrein. Immense gebouwen, lanceerplatforms, een simulatie van een Space Shuttle start en een fantastische expositie. Een goed geregelde bustour brengt ons langs de diverse punten waar iets te zien of te doen is. Vanaf een uitzichttoren krijgen we pas een goed overzicht van alles. Het is een dure grap, de entree, 64 dollar per persoon en de vraag komt bij mij op of dit het wel waard is: het is mooi, fraai, interessant, maar toch valt het een beetje tegen. De indrukwekkende zaken, zoals de Space Shuttle, een raket op een platform, ze zijn er niet meer. Het Space Shuttle programma is beëindigd en het wachten is op het prepareren van de drie overgebleven exemplaren tot te bezichtigen museumstukken.

We gaan richting hotel in Cocoa Beach, waar we prachtig zitten naast het strand. Dineren doen we op veler verzoek bij Hooters, waar de strak in sporttenue geklede meisjes ons bedienen, met ons poseren en grappen uithalen. Ik ben niet zo'n fan van dit soort gebeuren, maar ik geef toe: het was heel lekker eten en het was leuk! Doodmoe na de afgelopen week met weinig nachtrust val ik om 23 uur om in het hotel.

Zaterdag 15 oktober 2011, dag 11, het Biketoberfest in Daytona Beach:

In het Best Western Hotel in Cocoa Beach is het een lange rij in de ontbijtlocatie. Met scrambled eggs, een wafel, honing, een sausage en koffie is het een eenvoudige en voldoende start van de dag. Om 10.15 uur gaan we op weg naar Daytona Beach. Voor het gevoel rijden we daar een stuk over het strand, de enige plaats in de USA waar dit mag. Wonderlijk, trucks geparkeerd op het strand, stoelen en parasols er bij, soms een matras in de bak, typisch fijn zand waarin een auto niet wegzakt of zich vast rijdt. En waar het goed voor is: te lui om een stukje te lopen naar het strand soms? Een eind verder draaien we weer een buitenwijk in en gaan verder naar

Daytona voor het Biketoberfest, hét festijn voor de Amerikaanse motorrijder. Onderweg komen we ze al tegen of liever, horen we ze aankomen, de typische reutelgeluiden van een Harley. Hoe dicht we de stad naderen, des te meer motoren bezetten de wegen. We parkeren de auto's zo dicht mogelijk bij Main Street en gaan die straat eens aflopen.

Hier kom je het uitgangspunt van al die bikers tegen:

Je moet een keer met de motor door Main Street rijden, het is je laten zien en gezien worden.

Overal geknal en geronk en een kenmerkende stank van uitlaten. Overal standjes, t-shirts, drankkraampjes met rondborstige schaars geklede meiden, muziek, eten, enz.

Een complete en niet aflatende optocht van motoren trekt voorbij, je kunt het zo gek niet bedenken of het rijdt er. Het staat meer stil dan het rijdt en maar gassen. Een enthousiasteling denkt de wachttijd op te leuken met een burn out, ofwel bandje roken op het asfalt. In no time heeft hij gezelschap van een cop op de fiets en meneer de aandachttrekker krijgt de aandacht in de vorm van een "ticket".

In een zijstraat raken we verzeild bij de een of andere luidruchtige missverkiezing van café "Dirty Harry's". Hele dikke meiden heupwiegen en showen zichzelf op stevige muziek, nadat de t-shirts zijn uitgegaan en zij zijn overgoten met meerdere emmers ijskoud water voor een meer "geprononceerd" uiterlijk aan de voorzijde..... De gangmaker achter de presentatiemicrofoon probeert de dames aan te

prijzen met opmerkingen als "she is still single and she can cook....." Opvallend op de deur van de meeste café's is een papier met de kreet "NO COLORS": toegang tot die kroeg is dan niet toegestaan in een outfit van je club, van je "motorgang". Dus geen uitdagingen met stoere (lederen) jacks met badges, die kunnen leiden tot onderlinge wrijvingen. Toch naar binnen? Dan jasje uit of binnenste buiten dragen. We ontmoeten de collega's van Daytona Fire Department, op de Harley motoren, voorzien van een basale ems-uitrusting.

Hier is voor miljoenen aan motoren aanwezig, uit de hele USA. Mensen hebben er dagen reizen voor over om hier het ultieme bikersfeest mee te maken. Je ziet voornamelijk Harley Davidsons, met Honda op achterstand op de tweede plaats, dan komen Kawasaki, Yamaha en Suzuki ook nog wat aan bod. We gaan na al dit geweld door naar de Harley Davidson Shop van Bruce Rossmeyer. Daar gaat het feest verder op een groot bedrijventerrein, met stands van tuningexperts, toeleveranciers, bands, eettentent en zo. De shop is één grote showroom van Harleys, kleding, accessoires, gadgets, noem maar op. De prijzen van de Harleys vallen mij mee: van zo'n 14.000 tot 22.000 dollar, in Europa kosten die heel wat meer.

We verzamelen bij de Dairy Queen aan de overkant, snel een ijsje en dan naar Orlando / Kissimmee voor ons laatste hotel. Op de Highway 95 gebeurt net voor ons een ongeval met een driewielige motor, de bestuurder ligt op zijn buik in de middenberm. We stoppen en de ambulanciers onder ons verlenen eerste hulp, die later wordt overgenomen door de snel ter plaatse zijnde Daytona Fire Department, die overigens vanaf de oprit net zo makkelijk tegen het verkeer in naar het ongeval rijdt!

Op verzoek maken we nog een tussenstop bij zo'n grote Outdoor World, waar je de ogen uitkijkt naar alle buitensportartikelen, variërend van lokeenden, geweren en pistolen, kleding, veel, heel veel hengels tot complete motorboten. Om 19.30 uur zijn we in de Holiday Inn, waar we een prima kamer hebben voor de komende drie nachten.

Logan's Steakhouse is een goede keuze, de Porterhouse Steak of liever gezegd halve koe smaakt voortreffelijk. Na het diner lopen we nog door Old Town Kissimmee, een kermis, winkeltjes, straatartiesten en opgeleukte pandjes. De dag wordt laat afgesloten.

Zondag 16 oktober 2011, dag 12, Epcot Centre Orlando:

Ontbijtbuffet inclusief koffie voor 7 dollar in een naastgelegen restaurant, om de dag te beginnen. Dan op naar Epcot Centre, een Efteling of Bobbejaanland voor volwassen (en kinderen).

Om kort te gaan: verbazingwekkend, imposant, hightech, amusant, adembenemend. De simulaties zijn overweldigend en erg realistisch, of je er midden in zit. De toppers: Test Track (autotestbaan, met een ongelooflijke snelheid de schuin liggende bochten door), Soarland (met een vliegtuig over allerlei landschappen van Californië, zittend in een beweging suggererende constructie, vlak voor een heel groot scherm) en een landing op Mars in een spaceship ("Mission: Space"), meteorieten ontwijkend. Verder bezoeken we ook:

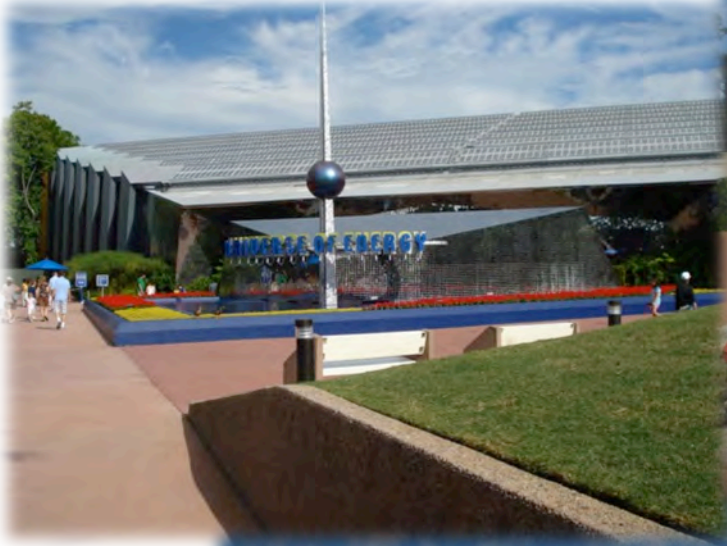
- The Universe of Energy: een multimedia beleving van de "Big Bang" (de oerknal) tot het hedendaagse leven, met alle ontwikkelingen rond energie als rode draad.
- Innoventions: een paviljoen vol technologieontwikkelingen.
- The Circle of Life: animatie en live-action, gebaseerd op The Lion King, over de noodzaak van bescherming van onze planeet.

- Living with the Land: over innovatieve voedseltechnologieën.
- The Seas with Nemo and Friends: een reis door het Nemo-verhaal, animatie en tot slot een reusachtig echt aquarium, compleet met de zee-koe-variant van Florida, de “manatee”.

Het is niet zo druk, we kunnen overal snel bij en in. De uitvinding FastPass, tevoren je kaartje met een tijdstip ophalen bij een attractie, is perfect. Het deel van Epcot met de landenpresentaties is leuk, gezellig, maar wat minder en meer van hetzelfde. We wonen in het USA-deel een presentatie over de geschiedenis van de States bij, die vooraf wordt gegaan door een zangkoor in de hal aldaar. De “Liberty Singers” klinken geweldig en verdienen applaus voor de wijze van betrekken van het publiek en vooral kinderen. Bij het paviljoen van Canada speelt een in kilt met daaronder hoge veterlaarzen gestoken band met jankende gitaren én bagpipes rockversies van traditionele songs. In het Duitse paviljoen pakken we beste pot pilsner. Voor het vuurwerk van 21 uur posteren we ons ruim vóór tijd langs de waterkant bij het Mexico-paviljoen. Zo’n vuurwerk (“Illuminations, Reflections of Earth”), op muziek, met een binnenrollende wereldbol, lasers, vuur (er gaan heel wat m³ propaan in brand) en fontein, heb ik zelden gezien, dit is fenomenaal. Dan te bedenken dat ze dit iedere dag doen!

Als je in Florida bent, mag je Epcot niet missen, maar om er speciaal voor naar Florida te gaan? Epcot is imposant, maar de prijzen ook, zowel toegang als zeker ook de versnaperingen. Meer weten? Zie <http://disneyworld.disney.go.com/parks/epcot/>. Een dag is te weinig, aan de andere kant ook genoeg.....

Maandag 17 oktober 2011, dag 13, Universal Studios Orlando:

Gezamenlijk ontbijt in de Golden Corral, een buffet, noem maar op, kies maar uit. Het is veel, heel veel, heel Amerikaans. Hoe kan een mens zoveel op voor ontbijt. Maar allez, het is maar één keer feest deze week.

Vandaag Universal Studios, twee parken aan elkaar, te veel om in één dag te zien, maar we gaan voor de indruk. Rollercoasters, filmsets, films, simulaties, straatscènes, artiesten. Harry Potter, Poseidon's Fury, Spiderman, Shrek 3-D, The Simpsons Krustyland, Blues Brothers, Disaster, The Revenge of the Mummy, Twister, alles wat met film te maken heeft. Het is spectaculair, entertainment plus, uitstekend getimed,

perfect georganiseerd. Wachten hoeft vandaag nergens lang, overigens word je intussen bezig gehouden. Meer weten: zie <http://www.universalorlando.com/>.

Na ons een dag als kinderen te hebben gedragen, gaan we om 17.30 uur naar ons hotel. Op veler verzoek is om 20 uur eten bij Hooters (weer) aan de beurt, helaas zou ik zeggen. Deze Hooters is van mindere kwaliteit dan een paar dagen eerder, minder gezellig. Een gemiste kans om nog eens een keer iets anders uit de Amerikaanse keuken te ervaren, maar democratie is democratie.

Dinsdag 18 oktober 2011, dag 14:

Nog één maal zondig ontbijten bij de Golden Corral, sorry. Thuis straks weer “normaal” eten, bruin boterhammetje met kaas.... Het resultaat van deze buffetformule “hangt” (over hun stoel dan, lopen gaat haast niet) in het restaurant: ik zie diverse mensen met een super-BMI, bij hun kinderen zie je de obesitas al aankomen. Zij kunnen hier beter maar niet meer komen.

We zijn ruim op tijd op Orlando International Airport en hebben een soepele en snelle check in. De binnenlandse vlucht gaat eerst naar Washington Dulles Airport, vanwaar een paar uur later een Boeing 777 van United Airlines ons in 7,5 uur naar Brussel vliegt. De observatiestage Palm Beach County 2011 en toeristische tour zitten er op, back to business, met dank aan de organisatoren!

Uw verslaggever:
Henri Seegers,
Zoetermeer, Nederland.

*het reisschema
tot slot...*

Finale.....enige van de vele groepsfoto's, vast "protocol":

*Boca Raton, klaar voor
aanvang stage*

Memorial at HQ

Jupiter Lighthouse

Kennedy Space Centre

Kengetallen Palm Beach County Fire Department, 2011:

- opgericht als vrijwillig samenwerkingsverband in 1984, overdracht van de brandweezorg door gemeenten aan de County FD
- verzorgingsgebied: 847.529 inwoners, plus 241.511 voor 911-oproepen voor 10 gemeenten
- omvang: 1.822 square miles = 4.720 km²
- personeel: 1,511 beroeps (waarvan 1.048 ook paramedic gecertificeerd) en 100 vrijwilligers
- dagelijkse sterkte: minimaal 286 firefighters
- jaarbudget: 352 miljoen dollar
- voertuigen:
  - o 36 ALS Engines
  - o 45 ALS Rescue trucks
  - o 7 overige eenheden
  - o 3 BLS Quints / Platforms
  - o 2 ALS Quints / Platforms
  - o 2 Special Operations Units ((HazMat en Heavy Rescue)
  - o 4 Tenders
  - o 1 Light/Air
- stations: 49
- oproepen: totaal 114.111, waaronder:
  - 98.186 EMS
  - 1.297 Structure Fires
  - 14.628 Overige oproepen
- totaal aantal oproepen, inclusief andere gemeenten: 155.841
- gemiddelde responstijd 6 minuten 27 seconden
- beleidsspeerpunt thans: het aangaan van de politieke uitdaging het zorgsysteem in stand te houden. Na 28 jaar van bestaan vindt een behoorlijke uitstroom van personeel plaats, de vacatures worden gezien het onder druk staande budget aangehouden.
- concluderend: we zijn te gast geweest bij een rijk regionaal department, met goede moderne voorzieningen, prima up to date materieel, uitstekende faciliteiten en een geweldige gastvrijheid.

